

teatar

TOMISLAV ČADEŽ

OTAC, KĆI I DUH SVETI Praizvedba duologije u režiji Janusza Kice

OVO UDARA U SRCE I TRBUH, A ISPLATI SE POGLEDATI I SAMO ZBOG MAESTRALNOG MLIKOTE

Vedran Mlikota glumi Slavka čije traume nisu posljedica rata, kako sam želi sebe i druge uvjeriti. On je, ukratko, zločinac koji nikad neće biti kažnjen (desno). U drugom pak dijelu najviše privlači lik Marka, kojega u svakom detalju dojmljivo igra Hrvoje Kečkeš i kojega je griznja savjesti odvela u paranoju (dolje desno)

KEREMPUH/MARKO ERCEGOVIĆ

na bijelim zidovima, rad Librete Mišan, s tri ulaza odnosno izlaza koji pretpostavljaju i događaje iza scene te je posrijedi jedna, rekao bih, čista režija glume i prostora kao jedinih važnih. Cijeli mizanscen jest isto podređen upravo glumcima a ne radnji, da tako kažem. Lijepi su i učinkoviti kostimi Doris Kristić, još jedne stalne Kicine suradnice, s kojom je iznio niz antologijskih predstava, kakva je zacijelo i ova. Još glazba Tamare Obrovac, koja radnju prevodi s ove ili one strane mogućeg ili realnog. Režijski je granica između sna i jave, ludila i istine, likova i života tobože nenamjerno zamagljena, da ne kažem eto izmišljena. Griznja savjesti kao pogonsko gorivo koje se ne može potrošiti.

Drugi dio, koji je Matišić označio kao misterij, podnaslovljen "Žene bez zuba ili ples Melanije Trump" jest i mimo čuda moguća priča, toliko mučna da ju je neugodno prepričavati. Susret dva para kojima su se ubile kćeri tinejdžerke. Tu nema odmaka i nema prilike za glumačku suzdržanost. Ovdje je patnja pomutila mozak i sad tu pomućenost pratimo i kao stanovitu bolest društva. Najviše privlači lik Marka, kojega u svakom detalju dojmljivo igra Hrvoje Kečkeš.

Njega je griznja savjesti odvela u paranoju i on svoju bol ne može utopiti nego u svjetskoj zavjeri. Težinu boli koja se ne može odagnati izvanredno, isprva bez riječi, daje Linda Begonja kao Marija, a njezinu "blizanku", koja si od muke također čupa zube, isto tako snažno igra Ines Bojanić. Nježnog supruga Blaža, profesora, nervoznog i naoko racionalnog, isto odlično igra Marko Maković. I ovdje se javlja Dražen Čuček, u poziciji pirandellovskoj opet, samog pisca Mate (čest Matišićev postupak), a još su tu dvije žive uloge pomućenih ljudi. Mia Begović je Takozvana Melanija Trump, a Vilim Matula psihičti zao namjernik.

Prvi dio jest dakle antologijski a drugi jest rekao bih standardno dobar, kakve već jesu Matišićeve drame u režiji boljih redatelja. Taj prvi dio mogao bi se igrati kao samostalna predstava i mislim da je to upravo poseban izazov.

Bilo kako bilo, kad sve zbrojimo, Kerempuh je iznio predstavu koja udara u srce i trbuh, zbunjuje, privlači i vjerujem da će dugo živjeti, glumački ponudena i pogonjena osjećajem vremena, suvremenosti. Znači, na čudan je način laka za gledanje, koliko god teška i duga bila jer nosi u sebi tu jednu, rekao bih, upravo drsku izravnost i nezaustavljivi tijek, rekao bih, prisilnih misli kojih se i likovi, a s vremenom i publika, pokušavaju lišiti. Ona prelazi granicu i više se ne vraća na ovaj svijet tek kao predstava. □

KAZALIŠTE KEREMPUH

Kerempuh jest kazalište smijeha i ako ga koja režija ne pobuđuje, teško će predstava dulje živjeti. Ovdje se smijeh čuje u publici svako malo, premda se zapravo ne događa ništa što bi, recimo tako, smjelo biti smiješno. Smijeh je posljedica trenutačnog impulsa, iza kojeg se krije neizrečeno u radnji, ništa ugodno, a što publika sluti.

"Otac, Kći i Duh Sveti" jest duologija koju je Mate Matišić napisao upravo za Kerempuh a režija Janusza Kice jest oživjela tekst upravo tako da privlači svojom neizrečenom stranom. Predstava traje dulje od tri sata i još stanaka tako da ne nudi nikakav oprost ako što krene ukrivo. Što god je samo malko napuhano, neće izdržati do kraja.

Likove u prvom dijelu, koji nosi podnaslov "Sijamski blizanci plešu sambu ili nevini umiru prvi" predvodi katolički sveće-

nik, jedan pirandellovski lik, igra ga Dražen Čuček, koji najavljuje igru, pa čak i cenzuru u nekim situacijama, a cijelo zbivanje jest označeno kao moralitet. Protagonist jest već ostarjeli ratni veterani, duhovita pojava, a igra ga izvanredno Vedran Mlikota. Taj njegov Slavko jest simpatičan lik, ispočetka vrlo drag, no s vremenom osjetiš da nije nimalo lako biti u njegovoj koži. Njegove traume nisu posljedica rata, kako sam želi sebe i druge uvjeriti. On je, ukratko, zločinac koji nikad neće biti kažnjen. Nije ubojica, ali je silovatelj, davno je počinio zločin i sad ga stišću godine i disocijacija ličnosti. On nije jedan, ima sustanara u glavi, kojega tek povremeno spominje.

Nikad nisam gledao Vedrana Mlikotu u ovoliko složenoj ulozi i mislim da mu je ova uloga Slavka najbolja u karijeri, a gledam ga evo u teatru dulje od trideset godina. Samo zbog njega se isplati doći na predstavu. Igra taj unutarnji rascjep kao posve normalno stanje, a povremena mrznja koju verbalizira i nije nego

izgovor za bijeg. On je pametan, dobar čovjek koji je eto sam sebe uništio, opet s razlogom. Odigrao je i najteže: publika ga i dalje voli premda je doznala da je posljedice rata silovao djevojčicu koja se potom ubila.

Radnja jest posve inače fantastična. Događaju se čuda. Njegova supruga Slavica, koju izvrsno igra Branka Trlin, trideset je godina bila gluhojima, sad odjednom progovara, a razmjenjuje i poruke sa samim Isusom. Slavko se pak u nekom momentu baci s balkona, s trideset metara na tlo, i ništa mu nije. Oštetio je asfalt, a ne glavu. I tako, ne objašnjavaju se ta čuda i zapravo je sam bog katolički, trojedni, sila na sceni. Kontrapunkt bračnom paru koji obitava na granici stvarnog i nemogućeg daje njihova kći Ana, liječnica, koja u povišenom tonu zabrinute mlade žene krije strah od gubitka roditelja. Nema joj pomoći. Još se javlja lik djevojčice koje više nema, koju igra Anica Kontić, i njezina dvojnica, koju igra Tamara Kovačević.

Scena je prazna kocka omede-

Predstava traje dulje od tri sata, međutim na čudan je način laka za gledanje, koliko god teška i duga bila

Mlikota je odigrao najteže: publika ga i dalje voli iako je doznala da je silovao djevojčicu koja se potom ubila

PONEDJELJAK - TEATAR

UTORAK - ART

SRIJEDA - KNJIGE

ČETVRTAK - FILM

PETAK - MUZIKA